

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-51-08

Druk nr 458
Warszawa, 18 kwietnia 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw wraz z projektem aktu wykonawczego.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 101 dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Przedawnienie karalności przestępstw określonych w art. 199 § 2 i 3, art. 200, art. 202 § 4 i § 4c oraz art. 204 § 3, jak również przestępstw określonych w art. 197, art. 201, art. 202 § 3, art. 203 i art. 204 § 4 w przypadku gdy pokrzywdzonym jest małoletni – nie może nastąpić przed upływem 5 lat od ukończenia przez pokrzywdzonego 18 lat.”;

2) w art. 114 w § 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) do prawomocnych orzeczeń sądów lub innych organów państw obcych kończących postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby, jeżeli wynika to z wiążącej Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowej.”;

3) w art. 202:

a) po § 4a dodaje się § 4b i § 4c w brzmieniu:

„§ 4b. Kto produkuje, rozpowszechnia, prezentuje, przechowuje lub posiada treści pornograficzne przedstawiające wytworzone albo przetworzone

wizerunki małoletnich uczestniczących w czynnościach seksualnych,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku.

§ 4c. Kto małoletniemu poniżej lat 15 prezentuje treści pornograficzne przedstawiające wytworzone albo przetworzone wizerunki małoletnich uczestniczących w czynnościach seksualnych albo rozpowszechnia te treści w sposób umożliwiający takiemu małoletniemu zapoznanie się z nimi,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.”,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Sąd może orzec przepadek narzędzi lub innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstw określonych w § 1-4 oraz § 4b-4c, chociażby nie stanowiły własności sprawcy.”;

4) art. 267 otrzymuje brzmienie:

„Art. 267. § 1. Kto bez uprawnienia uzyskuje dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonej, otwierając zamknięte pismo, podłączając się do sieci telekomunikacyjnej lub przełamując albo omijając elektroniczne, magnetyczne, informatyczne lub inne szczególne jej zabezpieczenie,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto bez uprawnienia uzyskuje dostęp do całości lub części systemu informatycznego.

§ 3. Tej samej karze podlega, kto w celu uzyskania informacji, do której nie jest uprawniony, zakłada lub posługuje się urządzeniem podsłuchowym, wizualnym albo innym urządzeniem lub oprogramowaniem specjalnym.

§ 4. Tej samej karze podlega, kto informację uzyskaną w sposób określony w § 1 i 2 ujawnia innej osobie.

§ 5. Ściganie przestępstwa określonego w § 1-4 następuje na wniosek pokrzywdzonego.”;

5) art. 269a otrzymuje brzmienie:

„Art. 269a. Kto, nie będąc do tego uprawnionym, przez transmisję, zniszczenie, usunięcie, uszkodzenie, utrudnienie dostępu lub zmianę danych informatycznych, w istotnym stopniu zakłóca pracę systemu komputerowego lub sieci teleinformatycznej,
podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”;

6) w art. 296a § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kto, pełniąc funkcję kierowniczą w jednostce organizacyjnej wykonującej działalność gospodarczą lub pozostając z nią w stosunku pracy, umowy zlecenia lub umowy o dzieło, żąda lub przyjmuje korzyść majątkową lub osobistą albo jej obietnicę, w zamian za zachowanie mogące wyrządzić tej jednostce szkodę majątkową albo za czyn nieuczciwej konkurencji lub za niedopuszczalną czynność preferencyjną na rzecz nabywcy lub odbiorcy towaru, usługi lub świadczenia,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po rozdziale 66 dodaje się rozdziały 66a i 66b w brzmieniu:

„Rozdział 66a

Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia dotyczącego grzywny, środków karnych w postaci nawiązki lub świadczenia pieniężnego lub też orzeczenia zasądzającego od skazanego koszty sądowe

Art. 611fa. § 1. W razie prawomocnego orzeczenia wobec obywatela polskiego lub cudzoziemca grzywny lub środka karnego w postaci nawiązki lub świadczenia pieniężnego, a także w razie zasądzenia od skazanego kosztów sądowych, sąd właściwy w postępowaniu dotyczącym wykonania tego orzeczenia może wystąpić o jego wykonanie bezpośrednio do właściwego sądu lub innego właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wykonania orzeczenia”, w którym skazany posiada mienie lub osiąga dochody, albo ma stałe lub czasowe miejsce pobytu.

§ 2. Wystąpienie, o którym mowa w § 1, następuje każdorazowo wyłącznie do jednego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Ponowne wystąpienie do innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej może

nastąpić jedynie w razie niewykonania lub częściowego wykonania takiego orzeczenia.

- § 3. Do orzeczenia, o którym mowa w § 1, lub jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem, dołącza się zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.
- § 4. Przekazywane dokumenty powinny zostać przetłumaczone na język urzędowy państwa wykonania orzeczenia albo na inny język wskazany przez to państwo.
- § 5. Przekazanie orzeczenia oraz zaświadczenia, o którym mowa w § 3, może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów. Na żądanie właściwego sądu lub innego właściwego organu państwa wykonania orzeczenia należy przekazać poświadczony za zgodność z oryginałem odpis orzeczenia oraz oryginał zaświadczenia.
- § 6. W razie trudności w ustaleniu właściwego sądu lub innego właściwego organu państwa wykonania orzeczenia, właściwy sąd może również zwracać się do właściwych jednostek organizacyjnych Europejskiej Sieci Sądowej.
- § 7. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w § 3, zawierając w nim

szczegółowe informacje dotyczące przekazanego do wykonania orzeczenia, w tym informacje o każdej wpłacie dokonanej na poczet orzeczonych kar, środków lub kosztów, o których mowa w § 1, oraz o ewentualnej zgodzie na zamianę kary grzywny na pracę społecznie użyteczną, wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności lub inny środek, mając na uwadze konieczność udostępnienia państwu wykonania orzeczenia wszelkich niezbędnych informacji umożliwiających podjęcie prawidłowej decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia.

Art. 611fb. § 1. Kwoty uzyskane z egzekucji orzeczeń, o których mowa w art. 611fa § 1, przypadają państwu wykonania orzeczenia.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może zawrzeć, z właściwym organem państwa wykonania orzeczenia, porozumienie przewidujące podział kwot uzyskanych z egzekucji orzeczeń, o których mowa w § 1.

§ 3. W wypadku zawarcia porozumienia, o którym mowa w § 2, właściwy sąd wzywa właściwy sąd lub inny właściwy organ państwa wykonania orzeczenia do przekazania, zgodnie z porozumieniem, całości lub części wyegzekwowanej kwoty na rachunek bankowy tego sądu lub rachunek bankowy innego wskazanego podmiotu.

§ 4. Przekazana na rachunek sądu kwota uzyskana z egzekucji środka orzeczonego

na rzecz pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej lub też wskazanej w orzeczeniu instytucji, stowarzyszenia, fundacji lub organizacji społecznej zostaje następnie przekazana tej osobie lub podmiotowi, o czym należy je powiadomić.

Art. 611fc. § 1. W razie wystąpienia o wykonanie orzeczenia, o którym mowa w art. 611fa § 1, postępowanie wykonawcze zawiesza się.

§ 2. Po otrzymaniu informacji o wykonaniu orzeczenia, właściwy sąd podejmuje zawieszony postępowanie i umarza je. Postępowanie umarza się również, jeżeli w stosunku do osoby skazanej zapadło w innym państwie i zostało wykonane prawomocne orzeczenie co do tych samych czynów.

§ 3. W razie otrzymania informacji o niemożności wykonania orzeczenia w całości lub części z powodów innych, niż wskazane w § 2 zdanie drugie, właściwy sąd podejmuje zawieszony postępowanie, celem jego dalszego prowadzenia.

Art. 611fd. § 1. W razie uchylecia orzeczenia w trybie kasacji lub wznowienia postępowania albo zatarcia skazania, darowania kary, przedawnienia jej wykonania lub też w razie wystąpienia innych okoliczności skutkujących niemożnością wykonania kar lub środków, o których mowa w art. 611fa § 1, albo wykonania orzeczenia o zasą-

dzeniu od skazanego kosztów sądowych, właściwy sąd niezwłocznie zawiadamia o tym właściwy sąd lub inny właściwy organ państwa wykonania orzeczenia.

§ 2. Właściwy sąd zawiadamia też niezwłocznie właściwy sąd lub inny właściwy organ państwa wykonania orzeczenia o każdej wpłacie dokonanej na poczet orzeczonych kar, środków lub kosztów sądowych, o których mowa w art. 611fa § 1.

Art. 611fe. Wystąpienie, o którym mowa w art. 611fa § 1, jest wydawane w formie postanowienia, na które przysługuje zażalenie. Termin do wniesienia zażalenia biegnie od daty doręczenia postanowienia.

Rozdział 66b

Wystąpienie państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym

Art. 611ff. § 1. W wypadku wystąpienia państwa członkowskiego Unii Europejskiej, zwanego w niniejszym rozdziale „państwem wydania orzeczenia”, o wykonanie prawomocnego orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, orzeczenie to podlega wykonaniu przez sąd rejonowy, w okręgu którego skazany ma stałe lub czasowe miejsce pobytu, osiąga dochody lub posiada mienie. W rozumieniu przepisów niniejszego rozdziału „karą o charakterze pieniężnym”

jest obowiązek uiszczenia przez skazanego określonej w orzeczeniu:

- 1) kwoty pieniężnej jako kary za popełnione przestępstwo,
- 2) zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego, jeżeli nie mógł on w ramach postępowania karnego dochodzić roszczeń o charakterze cywilnym,
- 3) kwoty pieniężnej na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom,
- 4) kosztów sądowych.

§ 2. Do orzeczenia, o którym mowa w § 1, lub jego odpisu poświadczonego za zgodność z oryginałem powinno być dołączone zaświadczenie zawierające wszystkie istotne informacje umożliwiające jego prawidłowe wykonanie.

§ 3. Do wykonania orzeczenia państwa członkowskiego Unii Europejskiej właściwy sąd przystępuje niezwłocznie.

§ 4. Jeżeli sąd, do którego zostało skierowane orzeczenie, nie jest właściwy do nadania mu biegu, przekazuje je właściwemu sądowi i powiadamia o tym właściwy sąd lub inny właściwy organ państwa wydania orzeczenia.

§ 5. Jeżeli orzeczenie, o którym mowa w § 1, dotyczy czynów, które nie zostały popełnione na terytorium państwa wydania orzeczenia i podlegają jurysdykcji sądów

polskich, właściwy sąd może postanowić o obniżeniu wysokości podlegającej egzekucji kary o charakterze pieniężnym do maksymalnej wysokości kary lub środka karnego, jakie mogłyby być orzeczone za takie same czyny, według prawa polskiego.

§ 6. Jeżeli przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej, przy wykonywaniu orzeczeń, o których mowa w § 1, stosuje się przepisy prawa polskiego. Przepis art. 611c § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 611fg. Można odmówić wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611ff § 1, jeżeli:

- 1) czyn, w związku z którym wydano to orzeczenie, nie stanowi przestępstwa według prawa polskiego, chyba że zgodnie z prawem państwa wydania orzeczenia jest to przestępstwo wymienione w art. 607 w pkt 1-33 lub zgodnie z prawem państwa wydania orzeczenia jest to przestępstwo:
 - a) popełnione z użyciem przemocy na osobie lub gróźb karalnych,
 - b) popełnione w związku z imprezą masową,
 - c) przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji,
 - d) kradzieży,
 - e) zniszczenia lub uszkodzenia mienia,
 - f) przemytu towarów,

- g) przeciwko prawom własności intelektualnej,
 - h) określone w celu wykonania wynikających z aktów prawnych przyjętych przez właściwe instytucje UE zobowiązań do ustanowienia sankcji w prawie wewnętrznym państw członkowskich, jednakże wyłącznie w granicach, w jakich zobowiązanie to zostało w tych aktach określone,
- 2) do orzeczenia nie dołączono zaświadczenia, o którym mowa w art. 611ff § 2, albo zaświadczenie to jest niekompletne lub w sposób oczywisty jest niezgodne z treścią orzeczenia,
 - 3) przekazane do wykonania orzeczenie dotyczy tego samego czynu tej samej osoby, co do której postępowanie karne zostało prawomocnie zakończone, a orzeczenie w zakresie kary o charakterze pieniężnym lub kosztów sądowych zostało wykonane,
 - 4) według prawa polskiego nastąpiło przedawnienie wykonania kary, a przestępstwa, których to dotyczy, podlegały jurysdykcji sądów polskich,
 - 5) orzeczenie dotyczy przestępstw, które według prawa polskiego zostały popełnione w całości lub w części, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak również na polskim statku wodnym lub powietrznym,

- 6) orzeczenie dotyczy przestępstw popełnionych poza terytorium państwa wydania orzeczenia, a prawo polskie nie dopuszcza ścigania takiego rodzaju przestępstw, jeżeli zostały one popełnione poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 7) sprawca nie podlega jurysdykcji polskich sądów karnych lub też brak jest wymaganego zezwolenia na jego ściganie,
- 8) osoba, której dotyczy orzeczenie, z powodu wieku nie ponosi według prawa polskiego odpowiedzialności karnej za czyny będące podstawą wydania orzeczenia,
- 9) z treści zaświadczenia wynika, że osoba, której dotyczy orzeczenie, nie została należycie pouczona o możliwości i prawie do zaskarżenia tego orzeczenia,
- 10) z treści zaświadczenia wynika, że orzeczenie zostało wydane zaocznie, chyba że osobę, której dotyczy orzeczenie, wezwano do udziału w postępowaniu lub też w inny sposób zawiadomiono ją o terminie i miejscu rozprawy albo posiedzenia, lub też oświadczyła ona, że nie kwestionuje słuszności zarzutów,
- 11) przestępstwo, którego dotyczy orzeczenie, w wypadku jurysdykcji polskich sądów karnych, podlega darowaniu na mocy amnestii,
- 12) zachodzi uzasadniona obawa, że wykonanie orzeczenia może naruszyć prawa i wolności osoby, której dotyczy orzeczenie,

- 13) orzeczenie dotyczy kary o charakterze pieniężnym niższej niż 70 euro lub stanowiącej równowartość tej kwoty.

Art. 611fh. § 1. W przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym właściwy sąd orzeka postanowieniem na posiedzeniu, w którym może wziąć udział skazany i jego obrońca.

§ 2. Na postanowienie, o którym mowa w § 1, przysługuje zażalenie.

§ 3. Prawomocne orzeczenie o karach o charakterze pieniężnym wraz z dołączonym zaświadczeniem stanowi tytuł egzekucyjny i podlega wykonaniu w Rzeczypospolitej Polskiej po wydaniu postanowienia w przedmiocie wykonania, o którym mowa w § 1.

§ 4. Jeżeli informacje przekazane przez państwo wydania orzeczenia nie są wystarczające do podjęcia decyzji w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, w okolicznościach, o których mowa w art. 611fg pkt 2, 4 i 10, właściwy sąd wzywa właściwy sąd lub inny właściwy organ państwa wydania orzeczenia do ich uzupełnienia we wskazanym terminie.

§ 5. W razie niedotrzymania terminu, o którym mowa w § 4, postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia wydaje się w oparciu o informacje przekazane wcześniej.

Art. 611fi. § 1. Kwota uzyskana w wyniku wykonania orzeczenia, o którym mowa w art. 611ff § 1, stanowi dochód budżetu państwa.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może zawrzeć, z właściwym organem państwa wydania orzeczenia, porozumienie przewidujące podział kwot uzyskanych z egzekucji orzeczeń, o których mowa w § 1.

§ 3. W wypadku zawarcia porozumienia, o którym mowa w § 2, całość lub część kwoty uzyskanej w wyniku wykonania orzeczenia należy przekazać na rachunek bankowy wskazany przez właściwy sąd lub inny właściwy organ państwa wydania orzeczenia.

Art. 611fj. § 1. Jeżeli skazany lub inna osoba przedstawi dowód uiszczenia w całości lub części kar o charakterze pieniężnym, o których mowa w podlegającym wykonaniu orzeczeniu, właściwy sąd, przed wydaniem postanowienia w przedmiocie wykonania tego orzeczenia, wzywa właściwy sąd lub inny właściwy organ państwa wydania orzeczenia do potwierdzenia dokonanej wpłaty.

§ 2. Kwoty uprzednio uzyskane na poczet kary w państwie wydania lub wykonania orzeczenia są odliczane od kwoty, która ma być wyegzekwowana.

Art. 611fk. W razie otrzymania od właściwego sądu lub innego właściwego organu państwa wydania orzeczenia informacji o tym, że orzeczenie

przekazane do wykonania nie podlega dalszemu wykonaniu, właściwy sąd wydaje niezwłocznie postanowienie o umorzeniu postępowania wykonawczego.

Art. 611fl. O treści postanowienia w przedmiocie wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym, jak również o zakończeniu postępowania egzekucyjnego, a także o zamianie kary o charakterze pieniężnym na pracę społecznie użyteczną lub o wykonaniu zastępczej kary pozbawienia wolności, jeżeli prawo polskie dopuszcza taką możliwość, powiadamia się niezwłocznie właściwy sąd lub inny właściwy organ państwa wydania orzeczenia. Powiadomienie to może być przekazane również przy użyciu urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych, w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności przekazanych dokumentów.

Art. 611fm. Koszty związane z wykonaniem orzeczenia, o którym mowa w art. 611ff § 1, ponosi Skarb Państwa.”;

2) dotychczasowy rozdział 66a oznacza się jako rozdział 66c.

Art. 3. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.⁴⁾) po art. 52 dodaje się art. 52a w brzmieniu:

„Art. 52a. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się odpowiednio do egzekucji kar o charakterze pieniężnym, o których mowa w rozdziale 66b Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 38 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Do czynności procesowych prowadzonych w postępowaniu w sprawach o wykroczenia stosuje się odpowiednio także przepisy art. 95, art. 100 § 1 i 6 zdanie pierwsze, art. 105, 107, 108, 116-134, 136-142, art. 156 § 1-4, art. 157, 158, 160-166, art. 476 § 2 Kodeksu postępowania karnego, a gdy sąd orzeka jednoosobowo, również przepisy art. 109-114 i art. 115 § 1, § 2 zdanie pierwsze oraz § 3 Kodeksu postępowania karnego.”;

2) po dziale XII dodaje się dział XIIa w brzmieniu:

„Dział XIIa

Postępowanie w sprawach dotyczących stosunków międzynarodowych.

Rozdział 20a

Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie postanowienia o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia oraz wykonanie orzeczenia państwa członkowskiego Unii Europejskiej o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia

Art.116a. Do wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie postanowienia o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia oraz do wykonania orzeczenia państwa członkowskiego Unii Europejskiej o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia stosuje się odpowiednio

przepisy rozdziałów 62a i 62b Kodeksu postępowania karnego.

Rozdział 20b

Wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary grzywny, środków karnych w postaci nawiązki lub obowiązku naprawienia szkody lub orzeczenia zasądającego od skazanego koszty sądowe oraz wykonywanie orzeczeń państwa członkowskiego Unii Europejskiej o karach o charakterze pieniężnym

Art. 116b. § 1. Do wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary grzywny, środków karnych w postaci nawiązki lub obowiązku naprawienia szkody lub orzeczenia zasądającego od skazanego koszty sądowe oraz do wykonywania orzeczeń państwa członkowskiego Unii Europejskiej o karach o charakterze pieniężnym lub orzeczenia zasądającego od skazanego koszty sądowe stosuje się odpowiednio przepisy rozdziałów 66a i 66b Kodeksu postępowania karnego.

§ 2. W postępowaniu mandatowym o wykonanie grzywny nałożonej mandatem karnym kredytowanym do sądu lub innego właściwego organu państwa członkowskiego Unii Europejskiej występuje wierzyciel uprawniony według przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”

Art. 5. W ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. Nr 197, poz. 1661, z późn. zm.⁶⁾) w art. 16 w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

1) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przeciwko ochronie informacji, określone w art. 267-269b Kodeksu karnego;”;

2) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) przeciwko wolności seksualnej i obyczajności, określone w art. 199-200, art. 202 § 3-4b i art. 203-204 Kodeksu karnego;”.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się także ustawy: ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawę z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 128, poz. 840, z 1999 r. Nr 64, poz. 729 i Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 48, poz. 548, Nr 93, poz. 1027 i Nr 116, poz. 1216, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 121, poz. 1142, Nr 179, poz. 1750, Nr 199, poz. 1935 i Nr 228, poz. 2255, z 2004 r. Nr 25, poz. 219, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889 i Nr 243, poz. 2426, z 2005 r. Nr 86, poz. 732, Nr 90, poz. 757, Nr 132, poz. 1109, Nr 163, poz. 1363, Nr 178, poz. 1479 i Nr 180, poz. 1493, z 2006 r. Nr 190, poz. 1409, Nr 218, poz. 1592 i Nr 226, poz. 1648 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589, Nr 123, poz. 850 i Nr 124, poz. 859.

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192 i Nr 226, poz. 1647 i 1648 oraz z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664, Nr 112, poz. 766 i Nr 123, poz. 849.

- ⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 111, poz. 1194, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1363 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 226, poz. 1648 oraz z 2007 r. Nr 123, poz. 849.
- ⁵⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 109, poz. 1031 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 128, poz. 1351, z 2005 r. Nr 132, poz. 1103 i Nr 143, poz. 1203, z 2006 r. Nr 226, poz. 1648 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589 i Nr 99, poz. 664.
- ⁶⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 93, poz. 889 i Nr 191, poz. 1956, z 2005 r. Nr 157, poz. 1316, Nr 178, poz. 1479, Nr 180, poz. 1492 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 120, poz. 826 oraz z 2007 r. Nr 75, poz. 492 i Nr 166, poz. 1172.

UZASADNIENIE

Projekt ustawy ma na celu implementację do polskiego porządku prawnego niektórych instrumentów prawnych Unii Europejskiej, do wdrożenia których Rzeczpospolita Polska jest zobowiązana. Mowa tu o następujących aktach prawnych:

- 1) Decyzji ramowej Rady 2004/68/WSiSW z dnia 22 grudnia 2003 r. o zwalczaniu seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej,
- 2) Decyzji ramowej Rady 2005/222/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie ataków na systemy informatyczne,
- 3) Decyzji ramowej Rady 2003/568/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie zwalczania korupcji w sektorze prywatnym,
- 4) Decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym.

W zakresie zmian art. 114 § 3 pkt 3 Kodeksu karnego projekt dostosowuje prawo polskie do wykładni przepisów Konwencji wykonawczej do układu z Schengen, dokonywanej przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w Luksemburgu.

Ad 1.

Zgodnie z postanowieniami Decyzji ramowej Rady 2004/68/WSiSW z dnia 22 grudnia 2003 r. o zwalczaniu seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej (art. 6) państwa członkowskie są zobowiązane do wprowadzenia odpowiedzialności osób prawnych za czyny w niej określone, popełnione na korzyść osoby prawnej, przez osobę wskazaną w tym przepisie. Podkreślić należy, że Decyzja ramowa nie czyni w tym zakresie żadnych wyjątków. A zatem w celu dostosowania prawa polskiego do wymogu

określonego w art. 6 Decyzji ramowej jest niezbędne uzupełnienie art. 16 ust. 1 pkt 7 ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary o wskazanie czynów opisanych w art. 199-200, art. 202 § 2-4 K.k. oraz w art. 203-204 K.k.

Decyzja ramowa Rady z dnia 22 grudnia 2003 r. o zwalczaniu seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej w zakresie wykorzystywania seksualnego penalizuje zachowania polegające na zmuszaniu, rekrutacji małoletnich do prostytucji i do udziału w prezentacjach pornograficznych, czerpaniu z tego zysków, uczestnictwie w czynnościach seksualnych z udziałem małoletniego z wykorzystaniem przemocy, groźby, w zamian za korzyść, przez wykorzystanie stosunku zaufania lub zależności. Czynom tym odpowiadają zachowania określone w art. 197-200, art. 202 § 2 i 4, art. 203 i art. 204 § 1-3 K.k. W zakresie dotyczącym materiałów pornograficznych Decyzja ramowa penalizuje czyny polegające na produkcji, dystrybucji, rozpowszechnianiu, przekazywaniu, dostarczaniu, udostępnianiu, nabywaniu lub posiadaniu takich materiałów.

Decyzja ramowa w art. 8 ust. 6 zobowiązuje też państwa członkowskie do umożliwienia ścigania przynajmniej najpoważniejszych przestępstw w niej określonych po uzyskaniu przez pokrzywdzone dziecko pełnoletności.

Zdarza się, że dzieci, które stały się ofiarami przestępstw na tle seksualnym, nie mówią nawet o takich sytuacjach. Prawodawca europejski, wprowadzając ww. regulację, zmierzał do stworzenia możliwości, aby osoba pokrzywdzona w dzieciństwie przestępstwem seksualnym po uzyskaniu pełnoletności – a zatem w pełni świadomie i niezależnie od ew. presji ze strony osób najbliższych (jeżeli przestępstwo miało miejsce w tym kręgu osób) – mogła ujawnić popełnienie tego przestępstwa oraz aby takie działanie skutkowało możliwością przeprowadzenia postępowania karnego w tej sprawie. W praktyce przy braku odpowiedniej zmiany w prawie polskim mogłoby to być wykluczone lub ograniczone ze względu na okres przedawnienia ścigania nawet w przypadku najpoważniejszych przestępstw seksualnych. Należy też dodać, że regulacja ta odnosi się zarówno do przestępstw ściganych na wniosek, jak i z urzędu.

Dostosowanie prawa polskiego do wymogu określonego w art. 8 ust. 6 Decyzji ramowej jest możliwe w zakresie dotyczącym okresu przedawnienia ścigania przestępstw. Art. 101 K.k. jest właściwym przepisem do uregulowania kwestii wynikającej z ww. artykułu Decyzji ramowej. Proponowana regulacja zmierza do umożliwienia wszczęcia i przeprowadzenia postępowania w ciągu 5 lat od ukończenia przez pokrzywdzonego 18. roku życia.

Dokonując oceny wagi czynu, uzasadnione wydaje się objęcie regulacją proponowanego art. 101 K.k. § 4 przestępstw, gdzie pokrzywdzonym jest osoba małoletnia, wskazana w art. 197, art. 199 § 2 i 3, art. 200, art. 201, art. 202 § 3 i 4, art. 203 i art. 204 § 3 i 4 K.k.

Decyzja ramowa wprowadza szeroką definicję pornografii dziecięcej, obejmującą również realistyczne wizerunki dziecka nieistniejącego w rzeczywistości, uczestniczącego lub poddającego się czynnościom seksualnym, w tym polegającym na lubieżnym okazywaniu narządów płciowych lub miejsc intymnych dziecka. Podobnie szeroką definicję przyjmuje również Konwencja Rady Europy o Cyberprzestępczości – art. 9 ust. 2. W przypadku obu powołanych aktów prawnych chodzi oczywiście o wygenerowane obrazy z wykorzystaniem techniki komputerowej.

Bezpośrednią implementacją art. 1a (iii) w zw. z art. 3 Decyzji ramowej stanowi projektowany art. 202 § 4b K.k., który penalizuje działania sprawcze polegające na szeroko rozumianym rozpowszechnianiu pornografii dziecięcej, przy czym są to między innymi wizerunki małoletnich wygenerowane w systemach komputerowych. Jest oczywiste, że w przypadku projektowanego przepisu inny jest przedmiot ochrony niż w przypadku gdy w produkcji treści pornograficznych są wykorzystywane dzieci; znajduje to również odzwierciedlenie w sankcji karnej.

Pozostałe zmiany w obrębie art. 202 K.k. mają na celu zachowanie wewnętrznej spójności artykułu. Wprowadzają one bowiem szersze rozumienie „treści pornograficznych” przez objęcie tym terminem również, wygenerowanych w systemach komputerowych, mających charakter pornograficzny realistycznych wizerunków „wirtualnych” osób.

Ad 2.

Zmiany dotyczące przepisu art. 267 § 1 K.k. oraz przepisu art. 269a K.k. mają na celu implementację do polskiego porządku prawnego Decyzji ramowej Rady 2005/222/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie ataków na systemy informatyczne. Powołana Decyzja ramowa ustanawia szereg prawnokarnych mechanizmów zmierzających do wzrostu skuteczności działań służących zwalczaniu ataków na systemy informatyczne, zawierając w szczególności zobowiązanie do penalizacji czynów polegających na nielegalnym dostępie do systemu informatycznego, nielegalnej ingerencji w taki system oraz nielegalnej ingerencji w dane.

Nie wszystkie z tych zachowań są aktualnie penalizowane w polskim prawie karnym, co czyni konieczną modyfikację niektórych przepisów w sposób prowadzący do pełnej ich zgodności z wymaganiami wynikającymi z Decyzji ramowej.

W tym celu, zgodnie z proponowanym brzmieniem przepisu art. 267 § 1 K.k. dotyczącego przestępstwa tzw. hackingu, za zabronione pod groźbą kary uznaje się już samo nieuprawnione uzyskanie dostępu do informacji. Poszerzony zostaje w ten sposób zakres penalizacji w stosunku do zakresu wynikającego z obecnego brzmienia przepisu, który przewiduje odpowiedzialność karną dopiero wówczas, gdy sprawca uzyska informację dla niego nie przeznaczoną, nie zaś sam do niej dostęp. Tymczasem, zgodnie z art. 2 Decyzji ramowej, już nieuprawnione uzyskanie dostępu do informacji powinno skutkować odpowiedzialnością karną. Wskazać trzeba również, że projektowana zmiana zapewni jednocześnie zgodność przepisów polskich z Konwencją o cyberprzestępczości, podpisaną przez Rzeczpospolitą Polską w dniu 23 listopada 2001 r.

Projekt przewiduje również zastąpienie dotychczasowego znamienia strony przedmiotowej czynu wyrażonego sformułowaniem „podłączając się do przewodu służącego do przekazywania informacji” znamieniem wyrażonym sformułowaniem „podłączając się do sieci telekomunikacyjnej”, umożliwiającym poszerzenie ochrony prawnej wynikającej z dyspozycji tego przepisu także na

sieci bezprzewodowe. Podkreślić równocześnie należy okoliczność, że na gruncie projektowanego unormowania pojęcie „sieć telekomunikacyjna” będzie rozumiane zgodnie z definicją normatywną zawartą w art. 2 pkt 35 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, stanowiącą, że są to „systemy transmisyjne oraz urządzenia komutacyjne lub przekierowujące, a także inne zasoby, które umożliwiają nadawanie, odbiór lub transmisję sygnałów za pomocą przewodów, fal radiowych, optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną, niezależnie od ich rodzaju”, co przesądzi o objęciu zakresem projektowanego unormowania również informacji przesyłanych przy użyciu przewodu.

Projekt poszerza także opis czynu z art. 267 § 1 K.k. o sformułowanie „albo omijając” (umieszczone po wyrazie „przełamując”), z uwagi na okoliczność, że zgodnie ze stanowiskiem specjalistów zajmujących się prawem informatycznym jest możliwe uzyskanie dostępu do zabezpieczonej informacji bez przełamania, lecz przez ominięcie jej zabezpieczeń.

Do treści omawianego przepisu wprowadza się ponadto pojęcie „zabezpieczenia informatycznego”, stanowiące znamię strony przedmiotowej opisanego w nim czynu, z uwagi na okoliczność, że tego rodzaju zabezpieczenia są szeroko stosowane, obok zabezpieczeń elektronicznych i magnetycznych, dla ochrony przekazywanych lub gromadzonych informacji (np. programy typu „firewall”, blokujące nieautoryzowany, zdalny sieciowy dostęp do systemu informatycznego).

Projektowany przepis art. 267 § 2 K.k. penalizuje czyn skutkujący uzyskaniem, bez uprawnienia, dostępu do systemu informatycznego lub jego części, nawet bez złamania jakiegokolwiek zabezpieczenia zainstalowanego w komputerze użytkownika lub zabezpieczenia systemowego. Czyn taki może polegać np. na wprowadzeniu do systemu informatycznego oprogramowania, które umożliwia sprawcy przejęcie zdalnej kontroli nad komputerem, w celu wykonania z jego wykorzystaniem zmasowanych ataków na określone strony internetowe. Sprawca w takim przypadku nie działa w celu uzyskania informacji znajdującej się w zasobach przejętego systemu lub dostępu do niej, lecz

w celu przejęcia kontroli nad systemem jako narzędziem do bezprawnego wykorzystywania. Przewidując omawiany nowy typ przestępstwa, projekt usuwa istotną lukę w obowiązującym prawie, gdyż tego rodzaju szkodliwe działania pozostają obecnie poza zakresem penalizacji.

Przepis penalizujący przestępstwo tzw. sniffingu, skutkujące naruszeniem tajemnicy komunikacji, znajduje się w projektowanym § 3 art. 267 K.k. Jednocześnie projekt wzbogaca zespół znamion tego typu przestępstwa o znamię „oprogramowanie specjalne”. Zmiana taka stanowi reakcję na wynikające z postępu technologicznego konsekwencje, skutkujące możliwościami wykorzystywania takiego oprogramowania do realizacji przestępczego celu zachowania sprawcy, jakim jest uzyskanie informacji, do której sprawca nie jest uprawniony.

Projektowany art. 267 § 4 K.k. przewiduje penalizację zachowania polegającego na ujawnieniu innej osobie informacji uzyskanej w sposób określony w § 1 i 3 tego artykułu. W treści przepisu nie przywołano § 2, gdyż przepis ten odnosi się do uzyskania dostępu do systemu informatycznego, nie zaś do uzyskania informacji.

Dotychczas przewidziany w odniesieniu do czynów określonych w art. 267 K.k. tryb ścigania na wniosek projekt konsekwentnie przewiduje również w przypadku nowego typu przestępstwa opisanego w projektowanym przepisie § 2 tego artykułu.

Proponowana przez projekt zmiana odnosząca się do przepisu art. 269a K.k. polega na uzupełnieniu znamion strony przedmiotowej opisanego w nim typu czynu o znamię „utrudnienie dostępu”, skutkując rozszerzeniem penalizacji wynikającej z tego przepisu, co pozostaje w zgodzie z wymogiem art. 3 Decyzji ramowej, który pośród zachowań stanowiących poważne naruszenie lub przerwanie funkcjonowania systemu informatycznego wymienia również „zatajanie lub uczynienie niedostępnyymi” danych komputerowych. Znamię „utrudnienie dostępu” obejmowałoby oba te sposoby działania sprawcy, pozwalając równocześnie na zachowanie terminologicznej spójności z tożsa-

mym treściowo znamieniem, mającym charakter znamienia czynności wykonawczej, użytym przez ustawodawcę w opisie czynu z art. 268a § 1 K.k.

Zasadne jest, aby w tym miejscu wskazać ponadto na zmianę odnoszącą się do przepisu art. 16 ust. 1 pkt 4 ustawy o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary, przewidzianą w art. 5 projektu, mającą charakter zmiany porządkującej, a prowadzącą do zapewnienia możliwości pociągnięcia podmiotu zbiorowego do odpowiedzialności za wszystkie przestępstwa przewidziane w powołanej powyżej Decyzji ramowej. W związku z tym jest konieczne objęcie wskazanym przepisem ustawy, dotychczas pominiętego, przestępstwa z art. 269a K.k.

Ad 3.

Decyzja ramowa Rady 2003/568/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie zwalczania korupcji w sektorze prywatnym penalizuje korupcję bierną w sposób szerszy niż czyni to obowiązujący przepis art. 296a K.k. Decyzja ramowa bowiem obejmuje nie tylko osoby zajmujące stanowiska kierownicze, ale każdą osobę pracującą w takiej jednostce. Ponadto Decyzja ramowa nakazuje objęcie karalnością zachowanie polegające na żądaniu przez takie osoby korzyści majątkowej lub osobistej w zamian za działanie lub zaniechanie naruszające obowiązki takiej osoby (art. 2 ust. 1 lit. b). Biorąc pod uwagę ww. regulację art. 296a K.k. uzupełniono przez dodanie słowa „żąda” oraz sformułowania „świadcząc pracę na rzecz takiej jednostki”. Skorzystano jednocześnie z możliwości przewidzianej w art. 2 ust. 3 Decyzji ramowej polegającej na ograniczeniu odpowiedzialności za przestępstwo korupcji do działań, które oznaczają lub mogą oznaczać naruszenie konkurencji w zakresie nabywania towarów lub usług, pozostawiając bez zmian brzmienie art. 296a § 1 K.k. in fine.

Ad 4.

Decyzja ramowa Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym nakłada na Rzeczpospolitą Polską, jako państwo członkowskie Unii Europejskiej, obowiązek wprowadzenia do krajowego porządku prawnego przepisów umożliwiających wykonywanie orzeczeń dotyczących kar oraz

środków, których pokrzywdzony nie mógł w ramach postępowania karnego dochodzić na drodze cywilnoprawnej (postępowania adhezyjnego). Stąd w projekcie nie uwzględniono środków karnych w postaci obowiązku naprawienia szkody, a także nawiązki orzekanej na rzecz pokrzywdzonego w celu zadośćuczynienia, orzekanych w ramach procesu karnego.

Na gruncie prawa polskiego znajdują one swój odpowiednik w instytucjach kary grzywny, kary pieniężnej orzekanej wobec podmiotów zbiorowych, środków karnych w postaci nawiązki oraz świadczenia pieniężnego, a w przypadku wykroczeń również obowiązku naprawienia szkody. Obejmują także orzeczenia zasądzające od skazanego koszty sądowe – bezpośrednio na podstawie orzeczeń właściwych organów sądowych (głównie sądów) innych państw UE, wydanych w następstwie zakończonego w tych państwach postępowania karnego. Przepis art. 611fa § 1 stanowi, że polski sąd może wystąpić do właściwych organów państwa członkowskiego UE w razie prawomocnego orzeczenia wobec obywatela polskiego lub cudzoziemca grzywny lub środka karnego (...), oznacza to, że wystąpienie takie będzie możliwe nie tylko w przypadku skazania na taką karę czy środek karny, ale również w sytuacji innych orzeczeń np. orzeczenia zobowiązania obwinionego do uiszczenia zastępczej kary grzywny, orzeczonej w wyniku uchylania się od wykonania kary ograniczenia wolności (art. 23 K.p.w.), zobowiązania skazanego do uiszczenia zastępczej kary grzywny, w przypadku uchylania się od odbywania kary ograniczenia wolności (art. 65 K.k.w.), zobowiązania do uiszczenia kary grzywny z uwagi na ponoszoną odpowiedzialność posiłkową (art. 24 § 1 K.k.s.). Z kolei obowiązek uiszczenia należności publicznoprawnej (np. zaległego podatku) orzeczony obok kary grzywny (art. 26 K.k.s.), jako stanowiący zobowiązanie do realizacji odrębnego zobowiązania prawnego niemającego charakteru represyjnego ani kompensacyjnego i niezaliczonego do systemu kar i środków karnych, nie może zostać zaliczony do kar o charakterze pieniężnym.

Dotychczasowa procedura, wskazana w Kodeksie postępowania karnego (Dz. U. z 1997 r. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) w rozdziale 66 „Przejęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania” przewiduje, że w razie otrzymania wniosku państwa obcego o wykonanie niektórych typów orzeczeń

prawomocnych, Minister Sprawiedliwości zwraca się do właściwego sądu o wydanie postanowienia w przedmiocie dopuszczalności przejęcia orzeczenia do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej (art. 609 § 1 i 2). Po przejęciu orzeczenia do wykonania, sąd określa kwalifikację prawną według prawa polskiego oraz karę i środek podlegający wykonaniu, a także dokonuje ewentualnego zaliczenia kar lub środków już wykonanych za granicą oraz przeliczenia na polską walutę wysokości orzeczonej tam grzywny (art. 611c § 1, 2 i 3). Następuje tym samym przekształcenie orzeczenia organu obcego państwa w orzeczenie sądu polskiego, przez co faktycznie wykonaniu podlega to właśnie krajowe orzeczenie.

Procedura ta nie może jednak zostać zastosowana w odniesieniu do mechanizmu uznawania i wykonywania orzeczeń, o których mowa w Decyzji ramowej. Ta bowiem wprowadza odmienną od opisanej procedurę, na podstawie której sąd krajowy ma obowiązek spowodować wykonanie orzeczenia organu państwa obcego „bez żadnych dodatkowych formalności”. Procedura ta, z założenia, ma być jak najbliższa krajowej procedurze wykonawczej, w której zastosowanie znajdują niemal wyłącznie dotychczas istniejące regulacje prawne państwa wykonania orzeczenia. Zasadę tę podkreślono w art. 9 Decyzji ramowej.

Ponadto Decyzja ramowa przewiduje szereg przesłanek odmowy wykonania, które są odmienne od wskazanych w art. 611b K.p.k. Co więcej, Decyzja ramowa wskazuje, że zasadą jest bezpośrednie komunikowanie się właściwych organów (art. 4 ust. 3), zaś obowiązujące obecnie przepisy zakładają każdorazowe pośrednictwo Ministra Sprawiedliwości. Decyzja ramowa ogranicza też poważnie możliwość odmowy wykonania orzeczenia z uwagi na brak wymogu podwójnej karalności.

W związku z powyższym uznano, że instytucja opisana w Decyzji ramowej jest szczególną formą przejmowania i przekazywania orzeczeń do wykonania, zawierającą szereg odrębności, w związku z czym postanowiono o zamieszczeniu dotyczących jej przepisów w nowych rozdziałach 66a i 66b, w art. 611fa-611fm.

Przy czym, podobnie jak rozdział 66 „Przyjęcie i przekazanie orzeczeń do wykonania”, nowa regulacja została zamieszczona w Kodeksie postępowania karnego, stanowiąc „procesową” podstawę do wystąpienia o wykonanie polskiego orzeczenia w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej oraz do uznania i wykonania orzeczenia zagranicznego.

Art. 611fa-611fe odnoszą się do występowania przez polski sąd do właściwych organów innych państw członkowskich UE o bezpośrednie wykonanie prawomocnych orzeczeń nakładających karę grzywny, środki karne w postaci nawiązki lub świadczenia pieniężnego oraz zasądzone koszty sądowe. Zamieszczenie w art. 5 projektu odwołania do odpowiedniego stosowania powołanych przepisów w ustawie z dnia 28 października 2002 r. o odpowiedzialności podmiotów zbiorowych za czyny zabronione pod groźbą kary (Dz. U. Nr 197, poz. 1661, z późn. zm.) pozwala również na występowanie o wykonanie kary pieniężnej lub też zasądzonych kosztów sądowych od podmiotu zbiorowego. O takie wykonanie zwracać się może sąd właściwy do wykonania ww. kar lub środków do sądu lub innego właściwego organu państwa Unii Europejskiej (zgodnie z art. 2 Decyzji ramowej państwa członkowskie będą zobowiązane wskazać Sekretariatowi Generalnemu Rady, który udostępni informację wszystkim innym państwom, organy, które będą uprawnione do występowania i wykonywania orzeczenia), w którym osoba skazana ma stałe lub czasowe miejsce pobytu, posiada mienie lub prowadzi działalność zawodową (art. 611fa § 1). Występując o wykonanie orzeczenia, sąd wydaje postanowienie, które podlega zaskarżeniu (art. 611fe).

Kierując się wytycznymi zawartymi w art. 4 ust. 4 Decyzji ramowej, w ostatnim zdaniu art. 611fa § 2 zawarto wskazanie, zgodnie z którym sąd polski występuje o wykonanie orzeczenia tylko do jednego państwa członkowskiego. Ma to zapobiec sytuacji, w której osoba skazana posiadająca mienie w kilku krajach zostaje de facto ukarana kilkakrotnie, gdzie organy wezwane różnych państw niezależnie od siebie realizują przekazane im orzeczenia. Wskazany przepis nie stoi natomiast na przeszkodzie występowaniu kolejno do różnych państw, w sytuacji gdy okaże się, że z różnych przyczyn wykonanie orzeczenia w jednym z nich nie jest możliwe.

Do podlegającego wykonaniu orzeczenia dołącza się zaświadczenie (w formie standardowego druku), które w oparciu o przepis art. 611fa § 7 zostanie wydane w formie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości. Wskazane dokumenty tłumaczy się na język urzędowy państwa jego wykonania lub język wskazany przez to państwo w oświadczeniu złożonym do Decyzji ramowej (art. 611fa § 4). Orzeczenie wraz z zaświadczeniem (oraz ew. stosownym pismem przewodnim) przekazuje się bezpośrednio organowi sądowemu państwa wykonania orzeczenia. Dokumenty te mogą zostać przekazane w dowolny sposób, pozostawiający ślad na piśmie oraz umożliwiający państwu wykonującemu stwierdzenie ich autentyczności, np. faksem lub pocztą elektroniczną. Jednakże na żądanie organu wykonującego orzeczenie należy przekazać poświadczony za zgodność z oryginałem odpis orzeczenia oraz oryginał zaświadczenia (art. 611fa § 5). W razie problemów z identyfikacją organu właściwego do wykonania orzeczenia, sąd polski może skorzystać z pomocy punktów kontaktowych Europejskiej Sieci Sądowej (art. 611fa § 6). Art. 611fa stanowi implementację art. 4 ust. 1, 2, 3, 5 oraz art. 16 ust. 1 Decyzji ramowej.

Art. 611fb stanowi, że sąd polski powinien wezwać właściwy organ państwa Unii Europejskiej do przekazania na jego rachunek kwot uzyskanych tytułem wykonania orzeczenia kary lub środka do sądu państwa członkowskiego, z którym zostało zawarte porozumienie dotyczące przekazywania kwot uzyskanych z egzekucji orzeczeń, o których mowa w art. 611fa § 1. Rozwiązanie to stanowi wykonanie art. 13 Decyzji ramowej, który wprowadzie co do zasady nakazuje przejście wyegzekwowanych kwot na rzecz państwa wykonania orzeczenia, jednak dopuszcza odmienne uregulowanie tej kwestii przez państwo wydania i wykonania orzeczenia. Stąd uznano za trafne pozostawienie odstępstw od wskazanej wyżej zasady do indywidualnego rozstrzygnięcia między państwami członkowskimi, w drodze stosownych porozumień.

Wystąpienie o wykonanie orzeczenia za granicą skutkuje zawieszeniem postępowania wykonawczego, jako że zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania w postaci postępowania

egzekucyjnego toczącego się za granicą, którego terminu zakończenia nie można w sposób pewny przewidzieć (art. 611fc § 1). W razie uzyskania informacji o wykonaniu orzeczenia sąd powinien podjąć postępowanie i umorzyć je, jako bezprzedmiotowe (art. 611fc § 2 zd. pierwsze). Postępowanie umarza się także wtedy, jeżeli w stosunku do osoby skazanej zapadło w innym państwie i zostało wykonane prawomocne orzeczenie co do tych samych czynów (art. 611fc § 2 zd. drugie). Przesłanki te przewiduje sama Decyzja ramowa w art. 15.

W razie niewykonania orzeczenia sądu polskiego z jakichkolwiek innych niż wskazane wyżej przyczyn, sąd ten podejmuje zawieszone postępowanie celem dalszego prowadzenia (art. 611fc § 3). Art. 611fc implementuje, poza wskazanym już art. 15 ust. 1 i 2, również art. 4 ust. 4 Decyzji ramowej. Na postanowienia o umorzeniu postępowania, jego zawieszenia oraz o podjęciu postępowania zawieszzonego przysługuje zażalenie na zasadach ogólnych. Na wystąpienie w przedmiocie wykonania kar o charakterze pieniężnym przysługuje zażalenie (art. 611fe).

W toku prowadzenia przez sąd państwa wykonania orzeczenia czynności zmierzających do wykonania orzeczenia sądu polskiego, na gruncie krajowym może zająć szereg okoliczności prawnych, których konsekwencją jest niedopuszczalność kontynuowania postępowania wykonawczego. Wśród nich wymienić można m.in. uchylenie wyroku w trybie kasacji lub wznowienia postępowania, zatarcie skazania, darowanie kary, przedawnienie jej wykonania. W tej sytuacji należy niezwłocznie zawiadomić organ wezwany do wykonania orzeczenia. Podobnie w sytuacji dokonania przez skazanego dobrowolnej wpłaty na poczet całości lub części kar, środków lub kosztów wskazanych w art. 611fa § 1. Na podstawie przekazanej informacji, organ obcego państwa zakończy prowadzone przez siebie postępowanie lub też ograniczy egzekucję do wartości pozostałej do uiszczenia. Regulujący powyższe zagadnienia art. 611fd implementuje art. 12 oraz art. 15 ust. 3 Decyzji ramowej. Art. 611ff-611fm regulują mechanizm wykonywania przez polskie sądy orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym oraz orzeczeń zasądzających od

skazanego koszty sądowe, przekazanych im bezpośrednio przez właściwe organy sądowe innych państw członkowskich Unii Europejskiej.

Pojęcie „kar o charakterze pieniężnym” nie jest w żadnym razie tożsame z pojęciem „kar pieniężnych”, którym posługuje się art. 611f K.p.k. Zakres znaczeniowy tych ostatnich każdorazowo jest kształtowany przez zobowiązanie wynikające z konkretnej umowy międzynarodowej, która stanowi podstawę przejęcia lub przekazania orzeczenia do wykonania.

Art. 611ff definiuje „kary o charakterze pieniężnym” (art. 1 ust. b Decyzji ramowej). Przyjęty w art. 1 ust. b Decyzji ramowej sposób zdefiniowania, przez ustawodawcę europejskiego „kar o charakterze pieniężnym”, polegający na wskazaniu w art. 1 ust. b pkt ii), iii) oraz iv) konkretnych rodzajów „zobowiązań do zapłaty kwot pieniężnych” wskazuje, że nie można rozumieć przepisu zawartego w art. 1 ust. b pkt i) jako każdego zobowiązania pieniężnego związanego z przestępstwem, a zobowiązania do egzekwowania kwoty pieniężnej nałożonej jako środek represyjny w związku z popełnionym przestępstwem. Stąd w art. 611ff § 1 pkt 1 otrzymał brzmienie: „1) kwoty pieniężnej jako kary za popełnione przestępstwo,”. Ponadto nakłada obowiązek wykonania obcych orzeczeń na sądy rejonowe, w okręgu których skazany stale lub czasowo przebywa, posiada mienie lub też prowadzi działalność zawodową. Wykonanie orzeczenia następuje według prawa polskiego, a sąd ma obowiązek procedować bez zwłoki.

Art. 611ff implementuje art. 4 ust. 6, art. 6, art. 9 ust. 1, art. 10 oraz art. 14 lit. a Decyzji ramowej.

Art. 611fg stanowiący implementację art. 5 ust. 1 oraz art. 7 Decyzji ramowej wskazuje katalog fakultatywnych przesłanek odmowy wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym. W pierwszej kolejności w pkt 1 przepis ten stanowi, że sąd może odmówić wykonania orzeczenia z uwagi na brak podwójnej karalności, z tym że wymóg ten nie ma zastosowania w odniesieniu do przestępstw wskazanych w art. 607 w pkt 1-33, a także do tych czynów, które zgodnie z prawem państwa wydania orzeczenia są uznane za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, przestępstwo

popołnione z użyciem przemocy na osobie, popołnione w związku z imprezà masowà, przemyt, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, kradzież, groźbę karalnà lub za przestępstwo przeciwko prawom wlasności intelektualnej.

Szczególnà przesłankę, wykluczającà badanie podwójnej karalności, przewiduje art. 611fg pkt 1 lit. h. Zgodnie z tym przepisem wyłączeniu spod zasady badania podwójnej karalności podlegają przestępstwa określone przez państwo wydania orzeczenia w celu wdrożenia zobowiązań wynikających z aktów prawnych przyjętych przez właściwe instytucje UE, w których przewidziano zobowiązanie do ustanowienia sankcji w prawie wewnętrznym państw członkowskich. Tym samym zatem, rygory związane z weryfikacją podwójnej karalności ulegają rozluźnieniu również w odniesieniu do naruszenia dóbr, które stały się przedmiotem ochrony za pomocą sankcji w aktach prawa Unii Europejskiej.

Należy przy tym zaznaczyć, że otwarty zakres przedmiotowy tego przepisu jest ograniczony ramami sankcji przewidzianych w akcie europejskim, nie zaś w przepisach prawa krajowego. Pominięcie weryfikacji podwójnej karalności jest zatem dopuszczalne tylko w granicach wyznaczonych przez przepis prawa europejskiego. Wymóg weryfikacji jest natomiast pozostawiony w sytuacji, kiedy państwa członkowskie korzystają ze swobody regulacyjnej, ustanawiając przepisy dalej idące niż prawo europejskie.

W praktyce rozróżnienie między czynami penalizowanymi na podstawie norm prawa Unii Europejskiej a innymi czynami karalnymi może być łatwo dokonane w oparciu o załączone do wniosku zaświadczenie, w którym przewidziano umieszczenie stosownego przepisu pozwalającego zidentyfikować odpowiedni akt prawa UE.

Pozostałe przesłanki odmowy wykonania orzeczenia wskazano w art. 611fg pkt 2-13. Możliwość powołania się na wskazane tam okoliczności jest dopuszczalne z mocy art. 7 Decyzji ramowej.

W § 1 w art. 611fh został wskazany tryb podejmowania decyzji o wykonaniu orzeczenia zagranicznego. Dla zapewnienia czytelności i prawidłowości

postępowania dotyczącego egzekucji zagranicznych orzeczeń o karach o charakterze pieniężnym w § 3 w art. 611fh został określony „tytuł egzekucyjny”.

Na postanowienie w przedmiocie wykonania orzeczenia organu państwa obcego przysługuje zażalenie osobom, których prawa zostały naruszone (art. 611fh § 2).

W § 4-5 w art. 611fh przewidziano tryb konsultacyjny poprzedzający ewentualną odmowę wykonania orzeczenia zagranicznego.

W art. 611fi, implementującym art. 13 Decyzji ramowej, ustanowiono zasadę, zgodnie z którą wszelkie kwoty uzyskane w wyniku wykonania orzeczenia o karach o charakterze pieniężnym stanowią dochód budżetu państwa, chyba że z państwem wydania orzeczenia zostało zawarte porozumienie, o którym mowa w art. 611fi § 2. W tych przypadkach środki przekazuje się na rachunek bankowy wskazany przez ten organ.

Art. 611fj, wdrażający art. 9 ust. 2 Decyzji ramowej, opisuje sytuację, w której polskiemu sądowi wykonującemu orzeczenie obcego państwa zostanie przedstawiony dowód uiszczenia w całości lub w pewnej części kar pieniężnych lub kosztów sądowych. Przepis nakazuje w takiej sytuacji przeprowadzenie konsultacji z organem, który wydał orzeczenie. Dopiero po ich przeprowadzeniu sąd podejmuje decyzję w przedmiocie wykonania orzeczenia.

Na podstawie art. 611fk (przepis ten wdraża art. 12 ust. 2 Decyzji ramowej) sąd ma obowiązek umorzyć prowadzone postępowanie wykonawcze, w razie otrzymania od właściwego organu państwa wzywającego informacji o niemożności dalszego wykonywania orzeczenia. Przyczyny, dla których taki stan może zaistnieć, nie są tu możliwe do wyliczenia, z uwagi na fakt, że dotyczą one wyłącznie okoliczności przewidzianych w prawie państwa wydania orzeczenia. Tytułem przykładu można wymienić przedawnienie wykonania kary, darowanie kary na mocy amnestii lub zastosowanie wobec oskarżonego prawa łaski. Sąd polski nie bada tych okoliczności, a jedynie podejmuje decyzję

o zakończeniu prowadzonego postępowania. Na wydane przez ten sąd postanowienie zażalenie nie przysługuje.

Art. 611fl, implementujący art. 14 Decyzji ramowej, traktuje o obowiązkach informacyjnych nałożonych na sąd polski wykonujący orzeczenie organu państwa obcego. Dotyczy on decyzji o odmowie wykonania orzeczenia, o zakończeniu postępowania egzekucyjnego, a także o zamianie kary grzywny na pracę społecznie użyteczną lub o wykonaniu zastępczej kary pozbawienia wolności. Informując o odmowie wykonania orzeczenia, należy wskazać ponadto przyczyny odmowy z podaniem uzasadnienia podjętej decyzji.

Art. 611fm rozstrzyga o kosztach wykonania orzeczenia państwa członkowskiego Unii Europejskiej i stanowi implementację art. 17 Decyzji ramowej. Na innych państwach członkowskich również spoczywa taki obowiązek, co oznacza, że powinny one wprowadzić do prawa krajowego regulację obciążającą ich budżet kosztami wykonania obcego orzeczenia.

Art. 11 Decyzji ramowej wskazuje jedynie na możliwość objęcia „obcej kary o charakterze pieniężnym” prawem łaski. Fakultatywny charakter zobowiązania umożliwia ustawodawcy krajowemu odstępnie od wprowadzania takiej regulacji do prawa krajowego.

Wprowadzenie przepisów rozdziału 66b Kodeksu postępowania karnego, przewidujących wykonywanie na terytorium RP orzeczeń właściwych organów innych państw UE o karach o charakterze pieniężnym, nierozzerwalnie wiąże się z zagadnieniem ich egzekucji. Rodzi to konieczność dokonania odpowiedniej zmiany w ustawie – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 1997 r. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.). O ile egzekucja kary grzywny nie będzie nastęrczała poważniejszych problemów praktycznych (będzie się ona odbywać na podstawie art. 25, 26 oraz 44-52 K.k.w.), to problematyczna byłaby egzekucja tych świadczeń, gdzie Kodeks przewiduje aktywność samego pokrzywdzonego lub instytucji, na rzecz której orzeczono świadczenie. Ma to miejsce w przypadku tych kar o charakterze pieniężnym, które stanowiłyby odpowiednik polskiego świadczenia pieniężnego i nawiązki. Z tych względów postanowiono o dodaniu w Kodeksie karnym wykonawczym art. 52a nakazującego

odpowiednie stosowanie przepisów o grzywnie do innych kar o charakterze pieniężnym. Uznano przy tym, że zabieg ten, poza ułatwieniami natury praktycznej, znajduje również swoje uzasadnienie w charakterze tych środków, których zasadniczym elementem (oraz wspólnym mianownikiem) jest dolegliwość finansowa dla sprawcy.

Zgodnie z definicją wskazaną w art. 1a Decyzji ramowej, dla jej celów „orzeczenie” oznacza m.in. orzeczenie wydane przez organ państwa inny niż sąd w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia zgodnie z prawem państwa wydającego, pod warunkiem że dana osoba miała możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych. W art. 1b potwierdzono natomiast wyraźnie, że „kara o charakterze pieniężnym” oznacza m.in. zobowiązanie do zapłaty określonej w orzeczeniu kwoty pieniężnej w związku z popełnieniem przestępstwa lub wykroczenia.

Pełna transpozycja Decyzji ramowej rodzi zatem konieczność objęcia stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym również przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Obecne przepisy Kodeksu nie zawierają odrębnej jednostki redakcyjnej poświęconej współpracy międzynarodowej. Przepisy dotyczące takiej współpracy zamieszczone natomiast zostały w art. 38. Zasadne wydaje się wyodrębnić współpracę międzynarodową na gruncie Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia w formie odrębnego działu. Projekt przewiduje wprowadzenie nowego działu XIIIa odnoszącego się bezpośrednio do tej materii. Do działu tego została również przeniesiona regulacja zawarta w art. 38. Założyć trzeba, że dział ten może mieć w przyszłości zastosowanie szersze, biorąc pod uwagę, że niektóre z obecnie dyskutowanych projektów aktów Unii Europejskiej odnoszące się do współpracy wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych obejmują również swoim zakresem wykroczenia (np. projekt Decyzji ramowej w sprawie Europejskiego Nakazu Dowodowego, dok. Rady UE 8086/06).

Ponadto, biorąc pod uwagę specyfikę postępowania mandatowego, jako organ właściwy do występowania o wykonanie mandatów karnych kredytowanych wskazano wierzyciela uprawnionego według przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (art. 116b § 2 K.p.w.).

W ramach działu XIIa wykonanie zobowiązań Decyzji ramowej będzie zapewniać nowy rozdział 20b umożliwiający wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary grzywny, środków karnych w postaci nawiązki lub obowiązku naprawienia szkody lub orzeczenia zasądzającego od skazanego koszty sądowe oraz wykonywanie orzeczeń państwa członkowskiego Unii Europejskiej o karach pieniężnych lub orzeczenia zasądzającego od skazanego koszty sądowe, zgodnie z którym w tym zakresie będzie się stosować odpowiednio przepisy rozdziałów 66a i 66b Kodeksu postępowania karnego.

W powołanym przepisie (oznaczonym jako art. 116b), w porównaniu z uregulowaniami Kodeksu postępowania karnego, dodano możliwość występowania o wykonanie środka karnego w postaci obowiązku naprawienia szkody. Różnica ta jest podyktowana przepisami art. 1 ust. b (ii) Decyzji ramowej zestawionymi z przepisami ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia. Zgodnie z Decyzją ramową naprawienie szkody zalicza się bowiem do „kar o charakterze pieniężnym”, jeżeli pokrzywdzony nie może w ramach postępowania karnego zgłaszać roszczeń cywilnoprawnych. W postępowaniu wykroczeniowym nie ma odpowiednika istniejącego w postępowaniu karnym – postępowania adhezyjnego. Z uwagi na to należało do katalogu środków dodać również naprawienie szkody.

Konwencja wykonawcza do układu z Schengen, której Polska jako państwo członkowskie Unii Europejskiej jest stroną, zobowiązuje do respektowania zasady ne bis in idem w odniesieniu do orzeczeń sądów zagranicznych. Art. 54 Konwencji stanowi: „Osoba, która została prawomocnie osądzona w jednej Umawiającej się Stronie nie może być ścigana w innej Umawiającej się Stronie za ten sam czyn, pod warunkiem, że w przypadku skazania, nałożona kara została odbyta lub jest ona w trakcie wykonywania lub, zgodnie z prawem

Umawiającej się Strony, w której nastąpiło skazanie, nie może być już wykonana.”. Rzeczpospolita Polska wprowadziła stosowne regulacje do prawa wewnętrznego – art. 114 § 3 pkt 3 K.k.

Jednakże ze względu na rozszerzającą wykładnię art. 54 Konwencji dokonywaną przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości, obowiązująca w prawie polskim regulacja stała się niewystarczająca, stąd potrzeba nowelizacji art. 114 K.k., polegająca na wskazaniu, że zasada *ne bis in idem* zawarta w art. 54 Konwencji wykonawczej Schengen stosuje się również do sytuacji, kiedy postępowanie karne w danym państwie członkowskim zostało zakończone (*in meritum*) przez inny niż sąd organ procesowy. Jako reprezentatywne przytoczyć można orzeczenie z dnia 11 lutego 2003 r. w połączonej sprawie C – 187/01 i C – 385/01, Gözütok, Brügge.

Określając termin wejścia w życie projektowanych zmian, podobnie jak w przypadku wcześniejszych nowelizacji prawa karnego procesowego i materialnego mających na celu implementację postanowień decyzji ramowych i innych instrumentów prawnych Unii Europejskiej, nie przewidziano wydłużenia *vacatio legis*.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które będzie oddziaływała ustawa

Wejście w życie projektowanej ustawy będzie miało bezpośredni wpływ na funkcjonowanie sądów, prokuratorów i urzędów skarbowych. Ustawa będzie również miała wpływ na Policję, która – obok prokuratorów – jest głównym organem postępowania przygotowawczego. Wydłużenie okresów przedawnienia niektórych przestępstw i wprowadzenie nowych przestępstw do polskiego porządku prawnego może bowiem wpłynąć na wzrost liczby prowadzonych postępowań przygotowawczych. W dalszym czasie może również oddziaływać na zakłady karne, w razie skazania sprawców przestępstw, o których mowa, na kary pozbawienia wolności.

Regulacje te będą oddziaływały również na osoby fizyczne będące sprawcami przestępstw, przez stworzenie prawnych warunków pociągnięcia tych osób do odpowiedzialności karnej. Projektowana ustawa będzie oddziaływała także na ofiary przestępstw, które, w razie wszczęcia postępowania karnego, uzyskają status pokrzywdzonego.

Obecnie nie jest możliwe miarodajne oszacowanie liczby czynów, które będą penalizowane na podstawie przepisów typizujących nowe przestępstwa lub wskutek wydłużenia okresów karalności przestępstw o charakterze seksualnym popełnionych na szkodę małoletniego. Z ogólnodostępnych danych statystycznych, opublikowanych na stronach internetowych Ministerstwa Sprawiedliwości, wynika, że w 2006 r. sądy wydały 118 wyroków skazujących za czyny z art. 202 K.k., 2 wyroki skazujące za czyny z art. 269a K.k. oraz 4 wyroki skazujące za czyny z art. 296a K.k. Biorąc pod uwagę obecne wskaźniki, można przypuszczać, że projektowana nowelizacja nie spowoduje istotnego wzrostu postępowań karnych, a tym bardziej istotnego wzrostu skazanych na kary pozbawienia wolności.

2. Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został przedstawiony do konsultacji Sądowi Najwyższemu, Krajowej Radzie Sądownictwa, Naczelnej Radzie Adwokackiej, Krajowej Radzie Radców Prawnych, Stowarzyszeniu Sędziów Polskich „Iustitia”, Stowarzyszeniu Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznikowi Praw Dziecka, Polskiemu Towarzystwu Informatycznemu oraz Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych LEWIATAN.

Uwagi do projektu ustawy zgłosili: Rzecznik Praw Dziecka, Stowarzyszenie Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej oraz Polskie Towarzystwo Informatyczne.

Rzecznik Praw Dziecka proponuje, aby w projektowanym brzmieniu art. 202 § 4b Kodeksu karnego po wyrazie „wytworzone” (dot. wizerunków małoletniego), dodać wyrazy „obrazy nieistniejących małoletnich”. Proponuje też wprowadzenie penalizacji czynów związanych z pornografią z udziałem osób dorosłych, stylizowaną na pornografię pedofilską, oraz czynów polegających na nagabywaniu dzieci do spotkań w celach seksualnych przez osoby dorosłe z użyciem technologii informacyjnych i komunikacyjnych. Uwagi te częściowo zostały uwzględnione. Pojęcie „wytworzone wizerunki małoletnich” jest szersze znaczeniowo niż proponowane pojęcie „wytworzone obrazy nieistniejących małoletnich”, bowiem obejmuje każdy wizerunek małoletniego, a nie tylko postać fikcyjną. W tym zakresie poprawiono uzasadnienie projektu ustawy, tak aby okoliczność ta nie budziła wątpliwości. Uwaga dotycząca osobnej kryminalizacji zachowania związanego z pornografią stylizowaną na pornografię pedofilską w tym stanie rzeczy jest bezprzedmiotowa. Natomiast kryminalizacja zachowań polegających na nagabywaniu dzieci do spotkań w celach seksualnych przez osoby dorosłe z użyciem technologii informacyjnych i komunikacyjnych wykracza poza zakres niniejszej ustawy, której celem jest pilna implementacja określonych decyzji ramowych.

Stowarzyszenie Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej zgłosiło uwagę do brzmienia art. 114 § 3 Kodeksu karnego, aby wyraz „prokuratorów” zastąpić

wyrazem „prokuratur”. Podniosło ponadto wątpliwość, czy nie pochłaniają się znamiona „przechowywanie” i „posiadanie” treści pornograficznych w opisie czynu z projektowanego art. 202 § 4b Kodeksu karnego. Kolejna uwaga Stowarzyszenia Prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej dotyczy art. 296a Kodeksu karnego i wątpliwości co do kręgu osób stanowiących podmiot tego przestępstwa. Ponadto Stowarzyszenie postuluje, aby w projektowanej ustawie wprowadzić również nowelizację art. 647 i art. 650 § 3 Kodeksu karnego w sposób ustalający kompetencje sądów wojskowych w sprawach, które z dniem 1 stycznia 2009 r. przejdą do właściwości sądów powszechnych. Uwagi te nie zostały uwzględnione. Wobec zmienionego brzmienia art. 114 § 3 Kodeksu karnego uwaga dotycząca tego artykułu traci aktualność. Posiadanie i przechowywanie to pojęcia rozróżnialne na gruncie prawa cywilnego i nie zachodzi między nimi możliwość zawierania się. Podobnie pojęcie „osoba pełniąca funkcje kierownicze” występuje w obowiązującym porządku prawnym, w tym w obecnym brzmieniu art. 296a § 1 Kodeksu karnego, i nie nasuwa wątpliwości. Natomiast postulat uregulowania w niniejszej ustawie kwestii związanych z właściwością sądów wojskowych wykracza poza ramy niniejszego projektu.

Polskie Towarzystwo Informatyczne (PTI) postuluje, aby w projektowanych przepisach art. 267 § 1 i art. 269a Kodeksu karnego zawinienie ograniczyć tylko do winy umyślnej. W art. 267 § 1a proponuje się zamiast „dostęp do całości lub części systemu informatycznego” zastąpić znamiem „dostęp do danych lub zasobów w systemie komputerowym”, a w § 2 tego artykułu, pominąć wyraz „specjalistyczne”. Uwagi te nie zostały uwzględnione. Przepis art. 269a Kodeksu karnego zarówno w obecnym, jak i w projektowanym brzmieniu dotyczy przestępstwa umyślnego. Wprowadzenie do tego przepisu znamion proponowanych przez PTI, a mianowicie „w wyniku świadomego i celowego działania”, zawęziłoby kryminalizację tylko do działania sprawcy z zamiarem bezpośrednim, z pominięciem zamiaru ewentualnego. Takie zawężenie kryminalizacji nie wydaje się uprawnione. Pozostałe propozycje PTI dotyczą pojęć występujących już w obowiązującym brzmieniu art. 269 § 2 i art. 269a Kodeksu karnego. Ich zmiana nie mieści się w ramach niniejszego projektu.

3. Wpływ ustawy na sektor finansów publicznych, rynek pracy, konkurencyjność gospodarki i rozwój regionalny

Projektowana ustawa nie spowoduje skutków na rynku pracy oraz nie będzie miała wpływu na sytuację i rozwój regionalny. Rozszerzenie zakresu dyspozycji art. 296a K.k. może natomiast mieć pozytywny wpływ na konkurencyjność przedsiębiorstw w sektorze prywatnym.

Wstępna analiza wprowadzanego mechanizmu wzajemnego wykonywania orzeczeń dotyczących kar pieniężnych wskazuje na pozytywne skutki finansowe dla budżetu państwa. Ich wysokość w chwili obecnej nie jest możliwa do oszacowania.

Będzie ona uzależniona od liczby wykonywanych orzeczeń i od treści zawieranych porozumień dotyczących podziału uzyskanych w wyniku wykonania orzeczenia kwot.

4. Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy

Projekt niniejszej ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej, stosownie do postanowień ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414) i w tym trybie nie zgłoszono zainteresowania pracami nad projektem.

5. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt jest zgodny z prawem europejskim, a w szczególności z:

- 1) Decyzją ramową Rady 2004/68/WSiSW z dnia 22 grudnia 2003 r. o zwalczaniu seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej,
- 2) Decyzją ramową Rady 2005/222/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie ataków na systemy informatyczne,

- 3) Decyzją ramową Rady 2003/568/WSiSW z dnia 22 lipca 2003 r. w sprawie zwalczania korupcji w sektorze prywatnym,
- 4) Decyzją ramową Rady 2005/214/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

**SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/ 648 /08/DP/ik

Warszawa, dnia 25 marca 2008 r.

**Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw wyrażona na podstawie art. 9 pkt 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494, z późn. zm.) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z przedłożonym projektem (pismo nr RM-10-51-08) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot projektowanej regulacji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Zbigniew Cwiakalski
Minister Sprawiedliwości

URZĄD
SEKRETARZA RZECZYPOSPOLITEJ POLSKI
RADA MINISTRÓW

2008 -03- 27

**ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

z dnia

w sprawie określenia wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia o karze grzywny, środkach karnych w postaci nawiązki lub świadczenia pieniężnego lub też orzeczenia zasądającego od skazanego lub ukaranego podmiotu zbiorowego koszty sądowe

Na podstawie art. 611fa § 7 ustawy z dn. 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określa się wzór zaświadczenia stosowanego we współpracy z państwami członkowskimi Unii Europejskiej w zakresie wzajemnego wykonywania orzeczeń o karze grzywny, środkach karnych w postaci nawiązki lub świadczenia pieniężnego lub też orzeczeń zasądających od skazanego lub ukaranego podmiotu zbiorowego koszty sądowe, który stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 77, poz. 680, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708, Nr 141, poz. 1109 i 1013 i Nr 167, poz. 1192 oraz z 2007 r. Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589, Nr 99, poz. 664 i Nr 112, poz. 766.

Załącznik
do rozporządzenia
Ministra Sprawiedliwości
z dnia

WZÓR

ZAŚWIADCZENIE

określone w art. 4 decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym

a)

* Państwo wydające:

* Państwo wykonujące:

b) Organ, który wydał orzeczenie nakładające karę o charakterze pieniężnym:

Nazwa:

Adres:

.....

Nr tel. (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)

Nr faksu (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)

Adres poczty elektronicznej: (jeśli dostępny)

Języki, w których można porozumiewać się z organem wydającym

.....

.....

Informacje dotyczące osoby/osób kontaktowych, od których można uzyskać dodatkowe informacje w celu wykonania orzeczenia lub, w odpowiednich przypadkach, w celu przekazania państwu wydającemu kwot uzyskanych z egzekucji (nazwisko, tytuł/stanowisko służbowe, nr tel., nr faksu oraz, jeśli jest dostępny, adres poczty elektronicznej):

.....

.....

c) Organ właściwy w sprawie wykonania orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym w państwie wydającym (jeśli inny niż organ określony w pkt. b)):

Nazwa:

.....

Adres:

.....

Nr tel. (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)

Nr faksu (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)

Adres poczty elektronicznej: (jeśli dostępny)

Języki, w których można porozumiewać się z organem właściwym w sprawie wykonania orzeczenia

.....

.....

Informacje dotyczące osoby/osób kontaktowych, od których można uzyskać dodatkowe informacje w celu wykonania orzeczenia lub, w odpowiednich przypadkach, w celu przekazania państwu wydającemu kwot uzyskanych z egzekucji (nazwisko, tytuł/stanowisko służbowe, nr tel., nr faksu oraz, jeśli jest dostępny, adres poczty elektronicznej):

.....

.....

d) Jeżeli za administracyjne przekazywanie orzeczeń nakładających kary o charakterze pieniężnym w państwie wydającym odpowiedzialny jest organ centralny:

Nazwa organu centralnego:
.
Osoba kontaktowa, jeśli dotyczy (tytuł/stanowisko służbowe i nazwisko):
.
Adres:
.
Sygnatura akt
Tel. (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)
Tel. (numer kierunkowy kraju) (strefy/miasta)
Adres poczty elektronicznej (jeśli dostępny):

e) Organ lub organy, z którymi można się kontaktować (w przypadku gdy wypełnione zostały pkt c) i/lub d)):

Z organem wymienionym w punkcie b)
można się kontaktować w kwestiach dotyczących:
Z organem wymienionym w punkcie c)
można się kontaktować w kwestiach dotyczących:
Z organem wymienionym w punkcie d)
można się kontaktować w kwestiach dotyczących:

f) Informacje dotyczące osób fizycznych lub prawnych, na które nałożono kary o charakterze pieniężnym:

1. W przypadku osoby f i z y c z n e j :

Nazwisko:
Imię (imiona):
Nazwisko rodowe:
Pseudonimy, jeśli dotyczy:
Płeć:
Obywatelstwo:
Numer w systemie ewidencji ludności lub numer ubezpieczenia społecznego (jeśli dostępny):
Data urodzenia:
Miejsce urodzenia:
Ostatni znany adres:
.
Język(-i) zrozumiałe dla danej osoby (jeśli znane):
.

a) Jeżeli orzeczenie przekazywane jest państwu wykonującemu, z uwagi na fakt, że osoba, przeciwko której wydano orzeczenie, stale zamieszkuje w tym państwie, należy dodać następujące informacje:

Miejsce stałego zamieszkania w państwie wykonującym:
.

b) Jeżeli orzeczenie przekazywane jest państwu wykonującemu z uwagi na fakt, że osoba, przeciwko której wydano orzeczenie, posiada mienie w tym państwie, należy dodać następujące informacje:

Opis mienia osoby:
Lokalizacja mienia osoby:

c) Jeżeli orzeczenie przekazywana jest państwu wykonującemu z uwagi na fakt, że osoba, przeciwko której wydano orzeczenie, uzyskuje dochody w tym państwie, należy dodać następujące informacje:

Opis źródła/źródeł dochodu osoby:

Lokalizacja źródła/źródeł dochodu osoby:

2. W przypadku osoby p r a w n e j :

Nazwa:

Forma osoby prawnej:

Numer rejestrowy (jeśli dostępny) (1):

Zarejestrowana siedziba (jeśli takie dane są dostępne) (1):

Adres osoby prawnej:

a) Jeżeli orzeczenie przekazywane jest państwu wykonującemu z uwagi na fakt, że osoba prawna, przeciwko której wydano orzeczenie, posiada mienie w tym państwie, należy dodać następujące informacje:

Opis mienia osoby prawnej:

Lokalizacja mienia osoby prawnej:

.

b) Jeżeli orzeczenie przekazywana jest państwu wykonującemu z uwagi na fakt, że osoba prawna, przeciwko której wydano orzeczenie, uzyskuje dochody w tym państwie, należy dodać następujące informacje:

Opis źródła/źródeł dochodu osoby prawnej:

.

Lokalizacja źródła/źródeł dochodu osoby prawnej:

.

g) Orzeczenie nakładające karę o charakterze pieniężnym:

1. Charakter orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym (zaznaczyć odpowiednie pole):

i) Orzeczenie sądu państwa wydającego w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia zgodnie z prawem państwa wydającego.

ii) Orzeczenie organu państwa wydającego innego niż sąd w odniesieniu do przestępstwa lub wykroczenia zgodnie z prawem państwa wydającego. Niniejszym potwierdza się, że danej osobie zapewniono możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych.

iii) Orzeczenie organu państwa wydającego innego niż sąd w odniesieniu do czynów podlegających

karze zgodnie z prawem państwa wydającego jako naruszenie przepisów. Niniejszym potwierdza się, że danej osobie zapewniono możliwość skierowania sprawy do rozstrzygnięcia przez sąd właściwy także w sprawach karnych.

iv) Orzeczenie sądu właściwego także w sprawach karnych, które dotyczy orzeczenia, o którym mowa w pkt iii).

Orzeczenie wydano dnia (data)

(1) Jeżeli decyzja przekazywana jest państwu wykonującemu z uwagi na fakt, że osoba prawna, przeciwko której wydano orzeczenie, posiada zarejestrowaną siedzibę w tym państwie, należy obowiązkowo wypełnić rubryki Numer rejestrowy i Siedziba.

Orzeczenie stało się prawomocne dnia (data)

Sygnatura orzeczenia (jeśli dostępna):

Kara o charakterze pieniężnym stanowi zobowiązanie do zapłaty (zaznaczyć odpowiednie pole(-a) i wpisać

kwotę(-y) ze wskazaniem waluty):

i) Określonej w orzeczeniu kwoty pieniężnej w związku z popełnieniem przestępstwa lub wykroczenia.

Kwota:

ii) Zadośćuczynienia zasądanego w tym samym orzeczeniu na rzecz pokrzywdzonych, jeżeli pokrzywdzony nie może w ramach tego postępowania zgłaszać roszczeń cywilnoprawnych, a sąd działa w ramach wykonywania swojej właściwości w sprawach karnych.

Kwota:

iii) Kwoty pieniężnej na poczet kosztów postępowania sądowego lub administracyjnego prowadzącego do wydania orzeczenia.

Kwota:

iv) Kwoty pieniężnej na rzecz funduszu publicznego lub organizacji pomocy ofiarom zasądaney w tym samym orzeczeniu.

Kwota:

Łączna kwota kary o charakterze pieniężnym ze wskazaniem waluty:

.

2. Streszczenie stanu faktycznego i opis okoliczności, w jakich przestępstwo(-a) lub wykroczenie(-a)

zostało(-y) popełnione, z uwzględnieniem czasu i miejsca:

.

.

.

.

.

Rodzaj i kwalifikacja prawna przestępstw(-a) lub wykroczeń(-nia) i mający zastosowanie przepis ustawy, na podstawie którego wydano orzeczenie:

.

.

.

3. Zaznaczając odpowiednie pole/pola, należy potwierdzić zakres, w jakim przestępstwo(-a) lub wykroczenie(-nia) określone w pkt. 2 powyżej stanowi(-a) jedno lub kilka następujących przestępstw lub wykroczeń:

udział w organizacjach przestępczych;

terroryzm;

handel ludźmi;

wykorzystywanie seksualne dzieci i pornografia dziecięca;

nielegalny handel środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi;

nielegalny handel bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;

korupcja;

nadużycia finansowe, w tym mające negatywny wpływ na interesy finansowe Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich;

pranie wpływów pieniężnych z przestępczości;

fałszowanie walut, w tym waluty euro;

przestępczość komputerowa;

przestępczość w dziedzinie ochrony środowiska, w tym nielegalny handel zagrożonymi gatunkami zwierząt i roślin oraz ich odmianami;

ułatwianie bezprawnego wjazdu i stałego przebywania;

zabójstwo, ciężkie uszkodzenie ciała;

nielegalny handel organami i tkankami ludzkimi;

- porwanie, bezprawne przetrzymywanie i branie zakładników;
 - rasizm i ksenofobia;
 - kradzież zorganizowana lub rozbój z użyciem broni;
 - nielegalny handel przedmiotami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
 - oszustwo;
 - ściąganie haraczy i wymuszanie;
 - podrabianie towarów i piractwo;
 - fałszowanie dokumentów urzędowych i handel nimi;
 - fałszowanie środków płatniczych;
 - nielegalny handel substancjami hormonalnymi i innymi środkami pobudzającymi wzrost;
 - nielegalny handel materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi;
 - handel kradzionymi pojazdami;
 - gwałt;
 - podpalenie;
 - przestępstwa podlegające jurysdykcji Międzynarodowego Trybunału Karnego;
 - bezprawne zajęcie samolotu/statku;
 - sabotaż;
 - naruszenie przepisów ruchu drogowego, w tym łamanie przepisów dotyczących czasu prowadzenia pojazdu i okresów odpoczynku oraz przepisów dotyczących towarów niebezpiecznych;
 - przemyt towarów;
 - naruszenia praw własności intelektualnej;
 - groźby i akty przemocy wobec osób, w tym agresywne zachowanie podczas imprez sportowych;
 - szkody wynikające z przestępstwa;
 - kradzież;
 - przestępstwa lub wykroczenia określone przez państwo wydające w celu wykonania zobowiązań wynikających z aktów prawnych przyjętych na mocy Traktatu WE lub tytułu VI Traktatu UE.
Jeżeli zaznaczono to pole, należy podać dokładne brzmienie przepisu aktu prawnego przyjętego na podstawie Traktatu WE lub Traktatu UE, dotyczącego danego przestępstwa lub wykroczenia:

4. W zakresie, w jakim pkt. 3 nie obejmuje przestępstw(-a) lub wykroczeń(-nia) określonego (określonych) w pkt. 2 powyżej, należy przedstawić pełny opis danego (danych) przestępstw(-a) lub wykroczeń(-nia):

- h) Status orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym
1. Należy potwierdzić, że (zaznaczając odpowiednie pola):
- a) orzeczenie jest prawomocne
 - b) zgodnie z wiedzą organu wydającego zaświadczenie, w odniesieniu do tych samych czynów w państwie wykonującym nie zostało wydane orzeczenie przeciwko tej samej osobie oraz że żadne takie orzeczenie wydane w to innym państwie niż państwo wydające lub wykonujące nie zostało wykonane.
2. Należy wskazać, czy sprawa podlegała procedurze pisemnej:
- a) Nie podlegała.
 - b) Tak, podlegała. Potwierdza się, że dana osoba została poinformowana, zgodnie z prawem państwa wydającego osobiście lub za pośrednictwem przedstawiciela ustanowionego zgodnie z

przepisami krajowymi, o swoim prawie do kwestionowania słuszności zarzutów oraz o ograniczeniach czasowych takiego środka prawnego.

3. Należy wskazać, czy dana osoba osobiście stawiała się na rozprawie:

a) Tak, stawiała się osobiście.

b) Nie stawiała się osobiście. Potwierdza się, że:

osoba ta została poinformowana zgodnie z prawem państwa wydającego osobiście lub za pośrednictwem przedstawiciela ustanowionego zgodnie z krajowym przepisami proceduralnymi; lub

osoba ta stwierdziła, że nie kwestionuje słuszności zarzutów.

4. Częściowa zapłata kary

Jeżeli jakakolwiek część kary została już zapłacona w państwie wydającym lub, według wiedzy organu wydającego zaświadczenie, w innym państwie, należy wskazać kwotę, która została zapłacona:

.

i) Kary zastępcze, w tym pozbawienie wolności

1. Należy określić, czy państwo wydające zezwala na zastosowanie przez państwo wykonujące kar zastępczych w przypadku, gdy nie jest możliwe wykonanie orzeczenia nakładającego karę w całości lub w części:

tak

nie

2. Jeżeli tak, należy określić, jakie rodzaje kar mogą być zastosowane (charakter, maksymalny wymiar kary):

Pozbawienie wolności. Maksymalny wymiar:

Praca społecznie użyteczna (lub odpowiednik). Maksymalny wymiar

Inne rodzaje kar. Opis:

.

j) Inne okoliczności istotne dla sprawy (informacje nieobowiązkowe):

.

.

k) Tekst orzeczenia nakładającego karę o charakterze pieniężnym został załączony do zaświadczenia.

Podpis organu wydającego zaświadczenie oraz/lub osoby lub osób działających w jego imieniu potwierdzający prawdziwość zawartych w nim danych:

.

Nazwisko:

Zajmowane stanowisko (tytuł/stanowisko służbowe):

Data:

Pieczęć urzędowa (jeśli dostępna)

Uzasadnienie

Rozporządzenie stanowi wykonanie delegacji zawartej w art. 611fa § 7 ustawy z dn. 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.) przewidującej określenie przez Ministra Sprawiedliwości wzoru zaświadczenia stosowanego w razie wystąpienia do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie orzeczenia o karze grzywny, karze pieniężnej, środkach karnych nawiązki lub świadczenia pieniężnego lub też orzeczenia zasądzającego od skazanego lub ukaranego podmiotu zbiorowego koszty sądowe.

Zaświadczenie jest narzędziem obrotu prawnego charakterystycznym dla współpracy wymiaru sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawach karnych opartej na zasadzie wzajemnego uznawania. Konstrukcja zestandaryzowanego zaświadczenia, jako dokumentu zawierającego wszystkie niezbędne informacje konieczne do uznania orzeczenia pozwala na uproszczenia i przyspieszenia współpracy, eliminując konieczność każdorazowego tłumaczenia całości orzeczenia. Zgodnie z przyjmowanym mechanizmem, zaświadczenie jest załączane do odpisu orzeczenia krajowego i wraz z nim przekazywane do państwa wykonującego.

Narzędzie to jest już znane polskiej procedurze karnej i dotychczas zostało przewidziane w art. 589g par. 9 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie postanowienia o zatrzymaniu dowodów lub mającego na celu zabezpieczenie mienia) oraz w art. 607c par. 3 k.p.k. (wystąpienie do państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie osoby ściganej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania).

Wzór zaświadczenia, jakie powinno być stosowane we współpracy w zakresie wzajemnego uznawania kar o charakterze pieniężnym, zawarty jest w załączniku do implementowanej Decyzji ramowej. Jednakże w związku z tym, że zgodnie z art. 34 (2) (b) Traktatu o Unii Europejskiej decyzja ramowa jest instrumentem prawnym niewywołującym skutku bezpośredniego, konieczne jest jego wdrożenie do porządku wewnętrznego za pomocą prawnie wiążącego aktu krajowego.

W niniejszym rozporządzeniu zdecydowano się zastosować metodę prostego i dosłownego powtórzenia wzoru zaświadczenia określonego w decyzji ramowej. Ze względu na standardowy i ściśle techniczny charakter tego dokumentu, wskazane było wierne odzwierciedlenie treści załącznika do decyzji ramowej w niniejszym rozporządzeniu. Zastosowanie takiej metody ma na celu zapobiegnięcie ryzyku zniekształceń terminologicznych, jakie mogłyby powstać przy próbie jego konwersji i dostosowaniu jego literalnej treści do prawa krajowego i polskiej nomenklatury prawnej.